

heder i Lovforslaget maa jeg gøre den almindelige Bemærkning, at den normale Maade, hvorpaa saadanne ville være at fremsætte, vil være den, at der stilles Ændringsforslag, før at Tinget kan faa Velsighed til derigennem at udtale sig. Ganske vist hørte jeg det ærede Medlem henvise til, at efter den Maade, hvorpaa Udvalget havde stillet sig, havde han ikke fundet Anledning dertil, men der er jo givet ogsaa enkelte Medlemmer af Udvalget Velsighed til at stille Ændringsforslag, og det forekommer mig da at være et naturligt Krav fra Tinget, at det faar Velsighed til at afstemme om saadanne, hvorved det selv kan bringe Lovforslaget i den bedst mulige Skikkelse i Stedet for at høre Henvisninger til, at Rettelser kunne foretages i det andet Ting, hvilket ikke forekommer mig at være rigtigt.

Det. Hansen: En Del af de Bemærkninger, jeg er kommen frem med her, har jeg fremsat i Udvalget, og jeg har endogsaa søgt at formulere dem i Ændringsforslag, men jeg er kommen til det Resultat, at Lovforslaget ikke lader sig bringe i en stiftelig Form, saaledes at det kan blive brugeligt, og da jeg i det hele taget er imod denne Lov, har det ogsaa maattet afholde mig fra at stille Ændringer.

Ordføreren (Goss): Jeg vil blot bemærke, at der fra Udvalgets Side ingen Hindringer har været lagt for det ærede Medlem til at stille Ændringsforslag, og at der derfor ikke kan være nogen Grund i alt Fald til Beklagelse over, at der ikke er fremkommet saadanne.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg finder mig ikke foranlediget til at optage Landstingets Tid længe. Hvad angaar de Bemærkninger, som den ærede Taler gjorde om de enkelte Paragraffer, henholder jeg mig til, hvad der fra den ærede Formands Side blev bemærket, at det var noget, der, hvis det skulde have været bragt frem, havde sin Plads som Ændringsforslag under Sagens Behandling. Derom kan der ikke disputeres, at det havde staaet det ærede Medlem frit for, hvis han havde villet. Jeg vil blot bemærke om de Indsigelser, der kom fra det ærede Medlem, at jeg anser dem alle dels for betydningsløse og dels for urigtige, og jeg føler mig overbevist om, at Ændringsforslag i de Retninger, som det ærede Medlem omtalte, ville blive forkastede.

Jeg ønsker dernæst at sige et Par Ord om Sagen i sin Almindelighed, og der vil jeg først gøre opmærksom paa, at her jo ikke

er Tale om at forbyde Afdragshandler, og her er jo heller ikke Tale om at forbyde Ejendomsforbeholdet, saa for saa vidt denne Udaang til at forbeholde sig Ejendomsretten spiller en vigtig Rolle i Henseende til Muligheden for at indlade sig paa Afdragshandler, gør Lovforslaget heri ikke den mindste Forandring. Med Hensyn til det, som jo er et af Hovedpunkterne i Lovforslaget, nemlig Forbudet mod at tage sin Ting tilbage og beholde, hvad der er blevet afbetalt paa den, forekommer det mig nu, at den ærede Taler paa en høist besynderlig Maade modsaaede sig selv, thi først udbillede den ærede Taler for os, at det havde slet ingen Ting at betyde, for et saadant Forbehold om at tage tilbage igen bryder man sig slet ikke om at benytte, det var noget af det, man nødigst vilde; men derefter forklarede den ærede Taler os, at den Omstændighed, at man ikke havde Lov til at gøre det, vilde betydelig fordyre Værdierne o. s. v., fordi det vilde betyde, at der var laant større Risiko ved at indlade sig paa disse Afdragshandler. Jeg ser ikke, hvorledes disse to Ting kunne rimeligvis sammen. Hvorvidt det er hyppigt eller ikke hyppigt, at man benytter sig af dette Forbehold, skal jeg ikke kunne sige, men vist er det, at det hyppigt forekommer i Kontrakterne, og dersom det ikke benyttedes meget, ser jeg heller ikke, der kan afstedkommes megen Skade ved, at det forbydes. Skulde det derimod blive benyttet meget, betragter jeg det som en af de Maader, hvorpaa man udbytter den økonomisk svagere Part, og derfor anser jeg det for ganske berettiget, at man fra Lovgivningens Side bestræber sig for at hemme det. Det, at en Ting, der ikke betales kontant, men sælges enten paa Kredit ganske i Almindelighed eller mod Afdrag, maa være dyrere end en Ting, der betales kontant, er en Ulempe, som ikke kan afhjælpes, det kan Lovgivningsmagten, saa vidt jeg kan se, ikke gøre noget imod, og derfor kan det ikke være nogen Anke mod Lovforslaget, at det ikke kan afhjælpe det. Man skal derimod indskrænke sig til at forsøge at afhjælpe, hvad man kan, og denne Udgang til at udbytte den økonomisk svagere Part, som Lovforslaget omhandler, kan man gøre noget for at forhindre. Det er jo overhovedet noget, man slet ikke saaledes ganske i Almindelighed kan sige, at man ikke bør indlade sig paa i de private Kontraktforhold, at begrænse Parternes Frihed. Det har man gjort i ganske anderledes stort Omfang i vor Lovgivning, Hele Landlovgivningen saa at sige frembyder Eksempler derpaa, hele Lovgivningen om Forholdet mellem Jorddrot og Jærter og For-